

DE ZESTIENDE VERLEIDING

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap

Tweestrijd

Cross Country

Ik, Alex Cross

Cross Fire

Kill Alex Cross

Ren, Alex Cross

Erewoord, Alex Cross

Doodswens

Gerechtigheid

The Women's Murder Club

Zevende hemel

Achtste bekentenis

Het negende oordeel

Het tiende jaar

Het elfde uur

De twaalfde van nooit

Het dertiende ongeluk

De veertiende leugen

De vijftiende affaire

Private

Private

Private Games

De hoofdverdachte

Heks & Tovenaar

Heksenjacht

De gave

Het vuur

Overige titels

De affaire

Je bent gewaarschuwd

Bikini

Partnerruil

Ooggetuige

Moordweekend

Hitte

Honeymoon

Minnares

Bekentenis van een moordverdachte

Onzichtbaar

Zoo

James Patterson
en Maxine Paetro

De zestiende verleiding

Vertaald door Waldemar Noë

2017

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2017 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *16th Seduction*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown & Company, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagbeeld © Gable Denims/500PX

Foto auteur Peter Jönsson

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6680 2

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

voor Harry Cronin

PROLOOG

De man die bekendstond als J.

EEN

Het was een drukkende ochtend in juli; mijn partner Rich Conklin en ik waren aan het posten in de Tenderloin, een van San Francisco's ruigste en gevaarlijkste buurten. We hadden onze vierdeurs-Chevy uit 1998 zo geparkeerd dat we een goed uitzicht hadden op een appartementengebouw van vijf etages op de hoek van Leavenworth en Turk.

Er wordt weleens gezegd dat het volgen van de kleine wijzer op een klok een opwindender bezigheid is dan posten, maar dit was de uitzondering op de regel.

We waren opgewonden en vastberaden.

We maakten sinds kort deel uit van een antiterreureenheid, die verslag moest uitbrengen aan commissaris Warren Jacobi en aan Dean Reardon, adjunct-directeur van de binnenlandse veiligheidsdienst.

De antiterreureenheid was opgezet om de plaatselijke dreiging van een wereldwijd vertakte terroristische groepering aan te pakken. Deze organisatie, de GAR, had de verantwoordelijkheid opgeëist van zes opeenvolgende terreuraanslagen in de afgelopen honderdtwintig uur.

Het waren nietsontziende aanslagplegers, die zowel drie heilige plekken – een moskee, een kathedraal en een synagoge – als twee universiteiten en een luchthaven hadden aangevallen, waarbij meer dan negenhonderd mensen van alle

leeftijden en nationaliteiten waren gedood.

Naar we begrepen, was de GAR (Great Anti-establishment Reset) uit de as van verschillende Arabische terreurorganisaties herrezen. De voormalige kopstukken hadden wereldwijd rekruten geworven, onder wie een aanzienlijk aantal radicalen uit de westerse samenleving, jongeren die in het digitale tijdperk waren opgegroeid.

Deze moordenaars waren onzichtbaar in hun woongebieden, omdat de wijdvertakte organisatie haar activiteiten via het dark web coördineerde, een internetomgeving die perfect was om elkaar virtueel te ontmoeten.

Toch vermoordden ze in het echte leven mensen van vlees en bloed.

En daar waren ze trots op.

Na een jaar vol aanslagen, martelingen en het opblazen van onschuldige slachtoffers publiceerde de GAR haar missie-statement. Het plan was om in elk land te infiltreren en de georganiseerde religie, de regering en andere autoriteiten te ontwrichten. Zonder doelwitten als een bekende leider of een nationale broedplaats was het aanpakken van dit moderne terrorisme zo effectief als het vangen van een vluchtige hersenschim.

Vanwege de onophoudelijke stroom moorddadige acties van de GAR verkeerde San Francisco – net als andere grote steden – in een staat van hoge paraatheid tijdens dit Fourth of July-weekend.

Conklin en ik hadden niet veel te horen gekregen over onze opdracht, behalve dat een vermeend GAR-lid, iemand die bekendstond als J., recentelijk naar de eerste plaats van de zwarte lijst van de overheid was gestegen.

J. was de afgelopen dagen gesignaleerd toen hij een grijs ap-

partementengebouw op de hoek van Leavenworth en Turk in en uit liep. Het was een pand met aan beide kanten brandladders en een eenzame boom voor de ingang.

Hoewel het gebied door een satelliet van de luchtmacht in de gaten werd gehouden, hadden we de instructie gekregen bij het gebouw te posten. Als we hem zagen, dan moesten we het via de radio melden.

Dat was alles wat ons was opgedragen. Toen er een man het gebouw uit liep die met onze grofkorrelige foto overeenkwam – een bebaarde man, 1,55 meter lang, met een hoed die zijn gezicht overschaduwde – wisten we genoeg.

Toen deze figuur in onze richting de straat overstak en in een witte koelwagen stapte die bij een supermarkt geparkeerd stond, meldden we het.

Conklin en ik zijn al een eeuwigheid partners en we kunnen nagenoeg elkaars gedachten lezen. We wisselden een blik en wisten dat we niet zomaar konden toekijken hoe een verdachte terrorist wegreed zonder dat we er iets aan deden.

‘Volgen hoort ook bij een surveillance,’ zei ik.

‘Een momentje, Lindsay. Oké?’

Conklins gesprek met de adjunct-directeur was kort. Hij stak zijn duim omhoog en ik startte de auto. We reden op twee autolengten achter de witte bus met een vermeende top-terrorist achter het stuur die bekendstond als J.

TWEE

Ik manoeuvreerde onze oude Chevy door Turk en sloeg linksaf Hyde in. Ik hield precies genoeg afstand van J.'s bus om niet in zijn achteruitkijkspiegel te worden gezien. Nadat ik hem door een aantal bochten was gevolgd, sprong er in Tenth Street een stoplicht voor me op rood. In een fractie van een seconde moest ik beslissen of ik door zou rijden.

Gáán, dacht ik.

Ik zat met klamme handen aan het stuur toen de auto over het kruispunt schoot. Er werd van alle kanten driftig geclaxonneerd, wat alle aandacht op ons vestigde. Ik was er niet echt van gecharmeerd.

‘Daar is hij,’ zei Conklin.

De witte bus was ingesloten door andere voertuigen en reed dicht tegen de maximumsnelheid aan. Ik bleef de groep auto's op ruime afstand volgen. Toen nam hij de afslag naar de us Route 101 South in de richting van San Jose.

Het was een brede snelweg met genoeg verkeer om ervoor te zorgen dat onze Chevy niet op zou vallen.

Conklin onderhield het radiocontact; hij schakelde behendig heen en weer tussen commissaris Warren Jacobi en Dean Reardon, de adjunct-directeur van de binnenlandse veiligheidsdienst, die drie tijdzones bij ons vandaan zat. Het verbindingscentrum hield ons op de hoogte van de posities

van andere leden van onze eenheid, die in een karavaan van rijstrook wisselden en om beurten versnelden en terugvielen.

We volgden J. zo'n twintig kilometer over de zonovergoten 101 South. Maar in plaats van door te rijden naar San Jose nam hij de afslag die naar het vliegveld leidde.

Conklin had verbinding met Jacobi.

'Hij rijdt naar SFO, baas.'

De krakende geluiden van verschillende stemmen klonken nu over de radio, maar ik lette vooral op de witte bus die met een gestage vaart in de richting van San Francisco International Airport reed.

Je kon je geen angstaanjagender voertuig dan deze bus voorstellen. Bij de GAR zag iedereen direct doemscenario's voor zich, en een voertuig van die grootte kon veel explosieven bevatten. Een terrorist hoefde niet eens in een vliegtuig te stappen of door de terminal te lopen. Ik kon voor me zien hoe J. met zijn bus de glazen wand van de vertrekhal ramde voordat de bom afging.

Conklin had het overleg met Jacobi beëindigd en zei: 'Lindsay, de SFO-veiligheidsdienst heeft brandweerwagens en bouwvoertuigen uit laten rukken om alle wegen naar de luchthaven te blokkeren.'

Mooi.

Ik trapte het gaspedaal dieper in en zette de sirene aan. Achter me deden andere leden van ons team hetzelfde, en ik zag hoe zwaailichten vanaf de andere kant de parallelweg bereikten.

Personenauto's reden de berm in om ons erlangs te laten; we reden de rijstrook voor internationale vluchten op.

Boven de weg hingen borden met namen van vliegmaatschappijen. Rechts van ons verscheen de parkeergarage. De

weg liep over een viaduct waar parallelwegen en afritten onder liepen. De contouren van de internationale terminal kwamen dichterbij.

Terwijl Rich en ik een colonne in de richting van de luchthaven aanvoerden, zag ik patrouilleauto's vanaf de terminal op ons afkomen.

We hadden hem in de tang.

J. zag wat er gebeurde en had twee keuzes: doorrijden of stoppen. Hij gaf zijn stuur een ruk naar rechts en slipte naar de rechterrijstrook, waar nog één oprit naar de garage stond aangegeven – een weg die honderd meter verderop zijn eigen oprit naar South Link Road had. De oprit was geopend en onbewaakt.

‘Hou je vast!’ riep ik naar Conklin.

Ik haalde de witte bus rechts in, gaf plankgas en draaide mijn stuur om, waardoor we de oprit blokkeerden. Terwijl ik me al voorbereidde op de klap, wist J. ons op het allerlaatste moment te ontwijken.

Ondertussen was de weg naar de luchthaven vergeven van de patrouilleauto's met zwaailichten en sirenes.

De bus kwam met gierende banden tot stilstand.

De adrenaline voerde mijn hartslag op tot een onverantwoorde snelheid, het klamme zweet brak me uit.

Conklin en ik vroegen aan elkaar hoe we eraan toe waren. Achter en voor ons stopten patrouilleauto's, ze vormden een ondoordringbare muur.

Een agent richtte zich door een megafoon tot J.

‘Stap uit de wagen. Handen omhoog. Kom eruit, man. Niemand zal je iets aandoen.’

Zou J. in actie komen?

Ik stelde me voor hoe de bus op nog geen veertien meter

van mijn oude Chevy zou exploderen. Mijn kleine meisje verscheen op mijn netvlies, hoe ze vanmorgen in een schattig geel pakje met haar lepel op tafel sloeg. Zou ik haar ooit nog zien?

Het portier aan de passagierskant zwaaide open en J. sprong uit de bus. De megafoonstem bulderde: ‘Geen beweging. Handen omhoog.’

J. negeerde het bevel.

Hij rende over de vier rijstroken en bereikte de betonnen vangrail. Hij keek over de rand. Hij aarzelde.

Het was veertien meter tussen J. en de weg onder hem.

Er klonken schoten.

Ik zag J. springen.

‘Omlaag!’ schreeuwde Conklin me toe.

We doken allebei met de armen om ons hoofd omlaag – een verblindende flits en een explosie die de wagen deed schudden, ons autoalarm ging af.

Die klootzak had zijn bom tot ontploffing gebracht.

DRIE

Rich en ik stonden bij de terminal geparkeerd op een plek waar dat eigenlijk niet mocht. We waren nog steeds bezig bij te komen van wat er op tweehonderd meter afstand van de luchthaven was gebeurd.

We hadden J. van de weg naar de vertrekterminal zien springen en wisten dat hij zijn bomvest tot ontsteking had gebracht voordat hij de onderliggende weg had geraakt.

We probeerden te doorgronden wat hij gedacht moest hebben. Onze huidige theorie was dat hij niet levend gepakt wilde worden. Hij wilde niet praten.

‘Hij dacht misschien dat hij op een passerende auto zou landen,’ zei Conklin, ‘net als in een Jackie Chan-film.’

Ik schrok toen er een hoofd door mijn open portierraam werd gestoken. Het was Tom Generosa, het hoofd van de antiterreureenheid, die ons het laatste nieuws kwam vertellen.

‘Dit is wat we tot nu toe weten,’ zei hij. ‘De man die bekendstond als J. was van plan om veel slachtoffers te maken, daar bestaat geen twijfel over. Zijn bomvest was gevuld met spijkers, kogellagers en rattengif. Dat is een antistollingsmiddel. De explosie was tevens bedoeld om de bom in de bus tot ontsteking te brengen, en dat is gebeurd. Maar de bus is niet uit elkaar geknald. Het enige slachtoffer was de springer.’

Ik knikte, Generosa vervolgde zijn verhaal.

‘De spijkers en de andere rotzooi hebben zijn lichaam en alle andere informatie die we hadden kunnen aantreffen volledig uiteengereten. Hij heeft een krater in het wegdek achtergelaten, het enige wat er te vinden is zijn stukjes weefsel en granaatscherven.’

‘En de bus?’ zei ik.

‘De explosieven opruimingsdienst heeft hem onderzocht. De FBI is nu bezig om hem op een trailer te laden, die hem naar een forensisch lab zal brengen. We weten inmiddels dat J. de bus bij de markt op Turk heeft gestolen. Misschien dat we zijn vingerafdrukken op het stuur aantreffen, maar het zou me verbazen als het een match oplevert.’

Generosa vertelde ons dat op het moment zowel de FBI als de forensische dienst van het SFPD onderzoek verrichtte op de plek van de explosie. Nadat alles was gefotografeerd en opgemeten, zouden de stoffelijke resten van de man die bekendstond als J. samen met de granaatscherven naar de respectievelijke forensische labs worden overgebracht.

Natuurlijk wisten we dat J.’s bom de luchthaven had platgelegd.

Alle passagiers waren met bussen naar andere locaties gebracht. Uitgaande vluchten waren geannuleerd, inkomende vluchten werden naar andere vliegvelden omgeleid. We konden zelf zien hoe het in de terminals vergeven was van agenten van de CIA, FBI, de binnenlandse veiligheidsdienst en de luchthavenpolitie met hun speurhonden.

Generosa kon niet met zekerheid zeggen hoelang SFO nog gesloten zou blijven. Maar hoe rampzalig het ook was voor de luchtvaartmaatschappijen, hun passagiers en het verkeer, de GAR had vandaag geen succes behaald in San Francisco.

We dankten Generosa voor zijn verslag.

Hij zei ons goed op onszelf te passen en liep naar de volgende auto in de rij. Net toen we contact wilden maken om naar verdere instructies te vragen, begon de radio te kraken en klonk Jacobi's stem in de auto. Zowel Conklin als ik waren partners van hem geweest voordat hij promoveerde. Het was goed om zijn stem te horen.

'Jullie hebben een bijzondere daad verricht, weet je dat?' zei hij. 'Jullie hebben verhinderd dat J. zijn doelwit bereikte. Godzijdank.'

'Man o man, ik moet er niet aan denken,' zei ik.

Maar ik dacht er wél aan. Ik zag een luchthaven in Parijs voor me. En daarna een in Turkije. Ik kon me goed voorstellen wat er in SFO zou zijn gebeurd als J. een terminal had bereikt, of er zelfs maar bij in de buurt was gekomen. Toen ik net bij Moordzaken begon, was een bomaanslag in een luchthaven onvoorstelbaar. Maar nu? Deze verschrikkelijke aanslagen begonnen bijna alledaags te worden.

Jacobi's stem klonk nog steeds via de radio.

'Jullie kunnen naar huis zodra jullie rapport hebben uitgebracht... Boxer. Conklin. Ik ben trots op jullie. Ik hou van jullie. Ik dank jullie namens adjunct-directeur Reardon, mezelf en een heleboel mensen die nog nooit van jullie hebben gehoord en dat nooit zullen doen. Er zijn veel levens gered. Jullie werk zit erop. Van hier af aan neemt de FBI het over.'

Bibberend en opgelucht overhandigde ik Conklin de auto-sleutels en ging op de passagiersstoel zitten. Ik leunde achterover en sloot mijn ogen terwijl hij ons naar de Hall of Justice terugreed.

DEEL EEN

Een maand later

HOOFDSTUK 1

Het was onze huwelijksdag, en ons eerste avondje uit sinds Joe en ik een halfjaar geleden uit elkaar waren gegaan. Joe had me verrast; hij belde toen ik van mijn werk vertrok en zei: ‘Ik heb een tafeltje bij het raam gereserveerd. Zeg ja, Lindsay. Ik sta voor de deur.’

Ik was gezwicht en nu zaten we in Crested Cormorant, het hippe nieuwe visrestaurant op Pier 9, met een riant uitzicht op San Francisco Bay. Kaarslicht flikkerde op de tafeltjes om ons heen. De zonsondergang zette de hemel tot aan de horizon in een roze gloed en kleurde het kabbelende water terwijl het mistig begon te worden.

Joe had het over zijn jongere broer.

‘Dus Petey vindt op veertigjarige leeftijd de liefde van zijn leven in de wasstraat van de brandweerkazerne.’ Hij lachte. ‘Amanda was dus stevig zijn auto aan het boenen, en dat zette op de een of andere manier zijn hart in vuur en vlam.’

‘Denk je dat haar T-shirt doorweekt was?’

Joe lachte weer. Ik hield van zijn lach.

‘Dat zou goed kunnen,’ zei hij. ‘We zijn voor de bruiloft uitgenodigd, volgende maand in Cozumel. Denk erover na, oké?’

Ik keek mijn echtgenoot in de ogen en ik zag hoe graag hij ons terug wilde brengen naar onze huwelijksceremonie, die

in een belvédère met uitzicht op Half Moon Bay was voltrokken. In het bijzijn van familie en vrienden hadden we gezworen elkaar voor altijd lief te hebben.

Het was een gelofte waar ik me aan zou houden.

Maar ik had toen nog geen benul van wat eraan zou komen. Joe hoopte dat er op deze romantische locatie weer een vonk zou overslaan. Maar ik wist inmiddels beter.

Ik wou dat het niet zo was.

Ik verkeerde in tweestrijd. Moest ik me naar hem toe buigen, hem in zijn hand knijpen en zeggen dat hij naar huis mocht komen? Of was het tijd voor ons om te beseffen dat de scherven van ons huwelijk niet meer gelijmd konden worden?

Joe hief zijn wijnglas en zei: ‘Op onze toekomst.’

Op dat moment klonk er een scherp geluid – alsof de aarde openscheurde – gevolgd door een gebulder als rollende donder en een felle flits op de pier naast de onze.

‘Neeeee!’ gilte ik.

Ik greep Joe’s arm en keek met open mond over het water naar Pier 15, waarop het wetenschapsmuseum Scientific-Tron stond, door iedereen kortweg het Sci-Tron genoemd. Het was een massief geometrisch gebouw dat ontworpen was voor menselijke interactie met het verleden, maar vooral met de toekomst. De constructie barstte open als een bloemknop terwijl ik ernaar zat te kijken. Er vlogen metalen panelen onze kant op en er vormde zich een paddenstoelwolk boven Pier 15. Het regende glasscherven in de baai.

‘Jezus, wat is dit in godsnaam?’ riep Joe uit. In zijn gezichtsuitdrukking zag ik mijn afgrijzen perfect gespiegeld. Alwéér een bomaanslag.

Het Sci-Tron was zeven dagen per week geopend, maar

donderdagavond alleen voor volwassenen. Het was vandaag toch donderdag? Ja. Er moest publiek in het wetenschapsmuseum zijn.

Was het een aanslag van de GAR? Dat kon niet anders.

Joe legde zijn creditcard op tafel, greep zijn telefoon en belde. Tegelijkertijd belde ik naar de radiokamer van het SFPD en maakte melding van wat op een incident met veel slachtoffers leek.

‘Er heeft een explosie bij het Sci-Tron plaatsgevonden, Pier 15. Stuur alle mankrachten. Waarschuw de brandweer, de explosieven opruimingsdienst en zorg voor ambulances. En licht inspecteur Brady in. Zeg hem dat ik ter plekke ben.’

‘Lindsay,’ zei Joe, ‘blijf hier. Ik ben zo weer terug.’

‘Dat meen je niet.’

‘Wil je soms dood?’

‘En jij?’

Ik volgde Joe het restaurant uit over de pier. We stopten bij de reling en zagen hoe de metalen constructie van het één-verdieping-tellende Sci-Tron in elkaar zakte toen het dak naar beneden kwam.

Het was een verschrikkelijk gezicht en bijna onmogelijk te bevatten, maar het gebeurde echt. Het Sci-Tron was opgeblazen.

Joe en ik begonnen te rennen.

HOOFDSTUK 2

Joe liep voorop toen we over de pier van het restaurant naar de Embarcadero renden, de grote verkeersader die aan de westelijke kant van San Francisco Bay langs het water loopt.

Toen we het trottoir bereikten, haastten we ons over de oude kade tot we na een paar honderd meter voor Pier 15 stonden. Uit het rokende karkas van het Sci-Tron schoten vlammen omhoog.

Links van ons was het één grote chaos op de Embarcadero. De explosie en het verschrikkelijke aanzicht hadden een file veroorzaakt waarin auto's voortdurend van rijstrook wisselden terwijl schreeuwende voetgangers in paniek vanaf de pier de weg op stoven. Remmen piepten en claxons toeterden alsof de dag des oordeels was aangebroken.

Explosies hebben een vernietigende uitwerking op al je zintuigen. De oorverdovende en alles verscheurende knallen, de stank van de explosieven, de ontzetting op de gezichten. Mijn recente ervaring bewees dit weer eens, en ik kon nauwelijks bevatten dat deze kalme en prachtige avond zo'n verschrikkelijke en onverklaarbare wending had gekregen.

Joe trok me naar de reling aan de waterkant toe en sloeg zijn arm om mijn middel terwijl groepen mensen langs ons heen denderden om de rampplek te ontvluchten.

Terwijl mijn blik de chaotische scènes volgde, viel me iets